

Europaudvalget

FOLKETINGET



REFERAT

AF 33. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 27. maj 2016.
Tidspunkt: kl. 10.30
Sted: vær. 2-133

Til stede: Mette Gjerskov (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Christina Egelund (LA), Nikolaj Villumsen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT), Morten Østergaard (RV) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: udlændinge-, integrations- og boligminister Inger Støjberg.

Punkt 1. Åbent samråd med udlændinge-, integrations- og boligministeren om aftalen mellem EU og Tyrkiet om håndteringen af flygtningesituationen, jf. samrådsspørgsmål H – J

KOM (2016) 0166, KOM (2016) 0231

EUU alm. del (15) – samrådsspørgsmål H

EUU alm. del (15) – samrådsspørgsmål I

EUU alm. del (15) – samrådsspørgsmål J

KOM (2016) 0231 – bilag 1 (resolutionsforslag vedtaget i Europarådet om situationen for flygtninge og migranter under EU-Tyrkiet-aftalen af 18/3-16)

Det Europæiske Råd 17-18/3-16 – bilag 6 (erklæring om Tyrkiet fra mødet i Det Europæiske Råd 17-18/3-16)

EU-note (15) – E 32 (EU-note af 18/2-16 om en fælles EU-Tyrkiet-handlingsplan for håndtering af flygtningekrisen)

EUU alm. del - svar på spm. 72 om ministeren er enig i, at der som følge af aftalen mellem EU og Tyrkiet ikke længere er tale om åbne registreringscentre for flygtninge, der ankommer til Grækenland, men lukkede lejre, hvor man frihedsberøver flygtningebørn, fra udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Samrådet inkluderer tre spørgsmål. Nedenfor følger først Morten Østergaards begrundelse for samrådet, dernæst de tre spørgsmål og deres besvarelse fra ministeren for udlændinge-, integrations- og bolig (herefter integrationsministeren). Det har ikke været muligt at fordele besvarelser, kommentarer og spørgsmål ud på de tre samrådsspørgsmål på grund af overlap, så diskussionen er gengivet kronologisk, som den fandt sted.

Samrådsspørgsmål H, I og J

Stillet af Morten Østergaard (RV)

Morten Østergaard sagde i sin begrundelse for samrådet, at han under et besøg på Lesbos havde fået det klare indtryk, at Tyrkiet-EU-aftalen var bedre på papiret end i virkeligheden. Man kunne spørge sig selv, hvorvidt EU-landene lever op til alle betingelserne i aftalen. Har man opfyldt alle de nødvendige krav, for at det overhovedet er lovligt at have en

aftale med Tyrkiet om at tilbagesende flygtninge til landet? Der havde været meget fokus på lempelser af visumregler for Tyrkiet, og man havde overset EU's forpligtelser, hvad angår de praktiske implementering af aftalen i Grækenland og lovligheden ved hjemsendelse, hvilket de to første samrådsspørgsmål handlede om. Skulle det vise sig, at aftalen fik presset til at aftage og menneskesmuglingen stoppede, indeholdt aftalen spor til at skabe mere ordnede forhold i håndteringen i den store humanitære katastrofe. Hvornår ville regeringen gå ind i den del af aftalen, der bl.a. handler om at genplacere flygtninge direkte fra lejrene og dermed bringe menneskesmuglerne ud af spil?

Samrådsspørgsmål H

"Er det regeringens opfattelse, at EU lever op til sin del af aftalen mellem EU og Tyrkiet af 18. marts 2016 om håndtering af flygtningesituationen ved Europas ydre grænser?"

Integrationsministeren: Udmøntningen af EU-Tyrkiet-erklæringen startede umiddelbart efter vedtagelsen af erklæringen den 18. marts. Morten Østergaard er nok enig i, at det er en meget vidtrækkende aftale, og det er derfor også naturligt, at der er tale om en proces over længere tid. Men der sker fortsat fremskridt.

Hotspottene på de græske øer er blevet omdannet for at fremme hurtig tilbageførsel til Tyrkiet. Medlemsstaterne – også Danmark – stiller nationale eksperter til rådighed for EASO og Frontex til brug for asylsagsbehandling og tilbageførsel.

Pr. den 19. maj er 390 irregulære migranter blevet tilbageført til Tyrkiet, heraf var de 18 syrere. Tilbageførslen omhandler alene personer, som ikke har ansøgt om asyl i Grækenland. Ligeledes pr. den 19. maj har medlemsstaterne genbosat 177 flygtninge fra Tyrkiet under EU-Tyrkiet-erklæringen.

Der ydes løbende væsentlig økonomisk hjælp til Grækenland til håndtering af flygtningekrisen.

I forhold til Tyrkietfaciliteten, som er nævnt i EU-Tyrkiet-erklæringen, er indsatsen blevet fremskyndet. Kommissionen udtalte sig den 4. maj om, at den forventer, at der vil blive indgået kontrakter for 1 mia. euro til sundhedspleje, uddannelse og mad inden udgangen af juli måned.

Vi er godt på vej, men kan ligeså godt være ærlige og sige, at der er lang vej endnu, hvilket Morten Østergaard jo også peger på.

Samrådsspørgsmål I

"Er det regeringens opfattelse, at forudsætningerne for, at tilbagesendelse af flygtninge/migranter fra Grækenland til Tyrkiet er lovlig, er tilvejebragt? Der henvises til forudsætningerne, som er beskrevet i Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd og Rådet om de næste operationelle skridt i samarbejdet mellem EU og Tyrkiet på migrationsområdet fra 16. marts 2016."

Integrationsministeren: Både Grækenland og Tyrkiet har gennemført ændringer af national lovgivning for at udmønte EU-Tyrkiet-erklæringen.

Den 3. april 2016 vedtog Grækenland regler, som giver mulighed for at anvende asylproceduredirektivets regler om første asylland og sikkert tredjeland. Grækenland har også vedtaget regler, der sikrer anvendelsen af effektive procedurer til behandling af asylansøgningerne. Det gælder selvfølgelig også den del, der handler om appel.

Den 6. april 2016 vedtog Tyrkiet regler om, at syrere kan anmode om og tildeles midlertidig beskyttelse, og Tyrkiet har bekræftet, at alle syrere, som tilbageføres under erklæringen, vil blive tildelt midlertidig beskyttelse, hvilket jo er helt afgørende. De lovgivningsmæssige tiltag i Grækenland og Tyrkiet udgør vigtige skridt i den rigtige retning.

Et andet vigtigt skridt er Tyrkiets garantier vedrørende behandlingen af asylansøgninger, som ifølge de oplysninger, vi har modtaget, nu også omfatter ansøgere fra andre lande end Syrien.

Lad mig dog slå fast, at det er de græske myndigheder, der træffer afgørelse i de enkelte sager, og dermed er det også de græske myndigheder, der tager stilling til tilbagesendelse efter reglerne om sikkert tredjeland og første asylland. Her har vi stadigvæk til gode at se den første hjemsendelse af asylansøgere.

Samrådsspørgsmål J

"Er den danske regering parat til at bidrage til at opfylde alle dele af EU's aftale med Tyrkiet, herunder støtte til Grækenland og genplacering af flygtninge fra Tyrkiet, når den irregulære trafik af migranter og asylansøgere er stoppet?"

Integrationsministeren: Efter Folketingets samtykke gav Danmark den 31. marts i år tilsagn om et bidrag på 286 mio. kr. Den 10. maj havde 22 medlemsstater, inklusive Danmark, givet tilsagn om at levere deres andel af finansieringen på i alt 2 mia. euro.

I overensstemmelse med erklæringen fra EU-Tyrkiet-topmødet den 18. marts om at fremskynde udbetalingen er der allerede givet tilsagn for 190 mio. euro. Det er bl.a. til et fødevareprojekt på 40 mio. euro, et skoleprojekt til 37 mio. euro og 60 mio. euro til modtagelse af flygtninge, der tilbagesendes fra Grækenland.

Danmark har som bekendt allerede et velfungerende genbosætningsprogram i samarbejde med UNHCR. Regeringen har endnu ikke truffet beslutning om indeværende års kvote. I øvrigt er genbosætningen fra Tyrkiet til EU under 1:1-ordningen endnu ikke kommet i gang for alvor, bl.a. fordi der endnu ikke er sendt afviste syriske asylansøgere tilbage fra Grækenland til Tyrkiet.

Som jeg nævnte tidligere, stiller Danmark allerede asylsagseksperter og grænseeksperter til rådighed for asylsagsbehandlingen og tilbageførsel til Tyrkiet på baggrund af anmodninger fra EASO og Frontex.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i pinsen besøgte Morialejren på Lesbos, hvor danske medarbejdere laver et stort stykke arbejde. Der er ingen tvivl om, at deres erfaring hjemmefra også i vidt omfang bliver brugt i Grækenland. Flere af dem sidder i ledende stillinger dernede nu, fordi deres erfaring er stor, og deres håndtering er formidabel. Så Danmark har leveret sin del af det, der skal leveres fra EU, men jeg er enig i, at der er et stykke vej endnu.

Morten Østergaard takkede for ministerens åbenhed om, at et besøg i Morialejren kan ikke føre til andre konklusioner, end at der er et stykke vej endnu. For de berørte flygtninge er aftalen trådt i kraft med det samme, og de lever nu i en overfyldt og lukket lejr, hvor vilkårene er langt fra, hvad man kan betragte som acceptabel humanitær standard. Det havde de mange involverede også understreget.

Han ville starte med at komme ind på det humanitære aspekt, dernæst det legale aspekt og til sidst de fremtidige forpligtelser, der er, når flygtningestrømmen er aftaget på en bæredygtig måde.

Hvad angik det humanitære aspekt, henviste Morten Østergaard til meddelelsen fra Rådet om aftalen, der indeholder en klar forpligtelse for EU-landene til at hjælpe Grækenland med at opnå den nødvendige infrastruktur – herunder at øge modtagekapaciteten. Det kunne virke underligt, men det handlede jo om, at flygtningene skulle være der i længere tid. Havde ministeren ikke med egne øjne set, at man ikke havde forøget modtagekapaciteten på Lesbos? Det er internationale hjælpeorganisationer som Læger Uden Grænser og Røde Kors, der tager imod flygtninge på stedet. De bliver indkvarteret i en lejr som Morialejren, der er overfyldt, og hvor børnefamilier lever i store sovesale og man skal stå i kø i halvdelen time for at få en kop te. Hvorfor bidrog Danmark ikke til at øge kapaciteten? Hvorfor flyttede man ikke de tomme danske teltlejr, der kan stå ligeså fint i Grækenland som i Thisted? Det ville hjælpe til at løse det humanitære problem og være det første skridt i retning af at leve op til EU-landenes forpligtelse til at øge modtagekapaciteten. Det var for ringe, at de internationale hjælpeorganisationer skulle stå for modtagelsen af flygtninge i et EU-land, og for ringe, at EU-landene ikke havde levet op til deres del af aftalen. Det havde man i hvert fald ikke på Lesbos, og Danmark kunne gøre brug af den eksisterende over-skudskapacitet i form af en teltlejr, som man kan undvære, fordi man i Danmark kan indkvartere flygtninge under tag.

Rasmus Nordqvist var enig i, at havde man besøgt Morialejren, kunne man ikke være stolt over de humanitære forhold. Han havde været der i efteråret 2015 og kunne høre den samme kritik fra de mennesker, der arbejdede i lejren – forholdene var under al kritik.

Rasmus Nordqvist bad om at få uddybet samrådsspørgsmål I om det lovlige aspekt af tilbagesendelser. Europarådets parlamentariske forsamling udtrykte i resolution 2109 netop kritik af den opfattelse, at Tyrkiet skulle være et sikkert tredjeland. Han bekendt havde Danmark heller ikke ændret holdning til den sag. Var det virkelig lovligt med en aftale om at tilbagesende til et land, man ikke anerkender som sikkert? Danmark var en del af en aftale, hvor man beder Grækenland om at tilbagesende til Tyrkiet, så alle havde vel et ansvar.

Nikolaj Villumsen sagde, at det måtte stå klart, at Tyrkiet ikke er et sikkert tredjeland – heller ikke for andre EU-lande. Spørgsmålet var så, om Grækenland kunne blive tvunget til at betragte det som et sådant. En afgørelse ved en græsk instans havde i et konkret tilfælde vurderet, at det var af afgørende betydning, at man ikke kunne tilbagesende til Tyrkiet, da det ikke er sikkert tredjeland, og at man som flygtning i Tyrkiet risikerer at blive sendt tilbage ind i Syrien. Hvad var status? Forudsætningen for en EU-Tyrkiet-aftalen var jo, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland, men det er der p.t. ikke noget, der peger i retning af.

Integrationsministeren understregede, at der var sket meget, siden Rasmus Nordqvist havde besøgt Morialejren i efteråret 2015, og at der skete fremskridt på ugentlig basis. Dermed ikke sagt, at alt fungerede optimalt, for madkøerne var stadig lange, og det havde knebet med sikkerheden for de danske udsendte. Man havde trukket dem væk fra asylbehandlingen nogle dage, og ministeren havde haft et møde med den græske minister og med EASO på direktørniveau for at få bragt sikkerheden i orden.

Om at flytte telte fra Thisted til Morialejren sagde ministeren til Morten Østergaard, at man kunne få brug for teltkapaciteten i Danmark af den praktiske grund, at en del af de asylansøgere, der er kommet til Danmark, var blevet indkvarteret i hytter på campingpladser henover vinteren, som her ved sæsonåbning skulle bruges af campingpladserne. Hun sagde endvidere, at Danmark i høj grad bidrager til den humanitære del. Når man taler infrastruktur, handler det også om at få asylbehandlet på den rigtige måde. Det var en dansker, som havde været med til at tegne flowet i asylbehandlingen, der var udarbejdet efter dansk model. Det var væsentligt for asylansøgerne, at der var tjek på det. Hun henviste i øvrigt til en separat lejr på Lesbos for de mere sårbare asylansøgere med mere plads og en lang række faciliteter. Danmark bidrager med det, som Danmark skal.

Ministeren bekræftede Rasmus Nordqvist og Nikolaj Villumsen i, at Danmark ikke anser Tyrkiet for at være et sikkert tredjeland. Den slags beslutninger tages i ministeriet efter inddragelse af andre instanser, f.eks. Udlændingestyrelsen. Hende bekendt var det også sådan i andre lande, og man kunne ikke tvinge Grækenland til at sige, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland, for på den måde at komme ud over problemet. Det var afgørende, at Tyrkiet den 6. april havde vedtaget regler, der specificerede, at syrere kan anmode om og

tildes midlertidig beskyttelse. Tyrkiet havde bekræftet, at alle syrere, der tilbageføres under erklæringen, vil blive tildelt midlertidig beskyttelsesstatus efter en individuel prøvelse af deres sager. Man måtte fæstne lid til og påskønne, EU-Tyrkiet-aftalen betyder, at der er gang i en proces i Tyrkiet, og reglerne vedtaget den 6. april var et stort fremskridt.

Rasmus Nordqvist syntes, at ministeren kredsede om den varme grød i forhold til samrådsspørgsmål I. Hvordan kan Danmark via sin personalemæssige og økonomiske støtte være en del af en aftale om at tilbagesende flygtninge til et usikkert tredjeland? Er det lovligt at tilbagesende, når Danmark ikke anerkender Tyrkiet som et sikkert tredjeland og samtidig deltager så aktivt i aftalen? Det lå muligvis uden for samrådsspørgsmålet, men vidste ministeren i øvrigt, hvor mange flygtninge der skulle flyttes fra hytter på campingpladser til teltlejr? Og hvornår?

Morten Østergaard fandt det prisværdigt med fokus på sikkerheden for medarbejderne. Opskriften på konflikt er at stuve mennesker tæt sammen på for lidt plads. Det gælder i Thisted, hvor man oftere har brug for ordensmagten end i almindelige asylcentre, og i langt højere grad i Morialejren, der er fyldt langt over sin kapacitet, og hvor man har sat hængelås på. Den store forandring var nemlig, at flygtningene ikke længere kunne få lov til at gå ud og købe mad for de penge, de måtte have. Han undrede sig over, at ministeren på den ene side var ærlig at sige, at der var et stykke vej endnu, før man opnår acceptable humanitære forhold i lejrene, og så på den anden side sagde, at Danmark bidrager med det, Danmark skal. Spørgsmålet måtte vel være: Bidrager vi med det, vi kan? Kan Danmark bidrage med noget, der kan løse problemet med en overfyldt lejr? Det handler om vilje fra regeringens side, for Danmark kan være med til at handle for at forbedre de humanitære forhold. Selv mente han ikke, at man på EU-landene samlet set kunne sige, at de gjorde det, de skulle, for det fremgik tydeligt af meddelelsen fra Kommissionen, at det næste operationelle skridt i samarbejdet mellem EU og Tyrkiet på migrationsområdet skulle være at øge modtagelseskapaciteten på øerne betydeligt. Han havde besøgt en åben lejr og kunne se, at det godt kunne lade sig gøre med bedre forhold og uden at spærre folk inde. Kunne ministeren ikke tage initiativer – ikke mindst på baggrund af egne oplevelser – til at øge modtagekapaciteten?

Lars Aslan Rasmussen havde set lejre i Tyrkiet og brugt tid med tyrkiske ngo'er, der arbejder med flygtninge. Var ministeren opmærksom på, at ngo'er og internationale menneskerettighedsorganisationer kritiserer den måde, Tyrkiet behandler flygtninge på og forskelsbehandler bl.a. dem, der har sunnimuslimsk baggrund. Talte den danske regering med de tyrkiske embedsmænd og politikere om det?

Kenneth Kristensen Berth kunne forstå, at det var havde været en meget traumatiserende oplevelse for Morten Østergaard at vente så længe på en kop te. Det havde også været træls at stå i kø i Fakta 1. pinsedag, men nogle gange kan livets vilkår være hårde, også for en radikal.

Kenneth Kristensen Berth understregede, at tidspunktet for visumfrihed til Schengen for Tyrkiet kommer tættere og tættere på. I den forbindelse var det da et problem, at Tyrkiet

ikke var et sikkert tredjeland. Aftalen vil betyde, at tyrkiske statsborgere frit kan indrejse til Danmark og indlevere anmodning om asyl. Han forstod på ministeren, at det lå inden for hendes ministeriums ressort at beslutte, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland. Havde ministeren planer om det?

Nikolaj Villumsen sagde, at det var ville være dejligt, hvis man kunne fjerne de grove menneskerettighedskrænkelser i Tyrkiet ved bare at lade være med at tænke på dem, men sådan var verden jo ikke.

Nikolaj Villumsen bad ministeren svare på spørgsmålet om den afgørelse, der var truffet ved den græske domstol om, at Tyrkiet ikke er et sikkert tredjeland. Kunne ministeren redegøre for dommens ordlyd og for, hvilke konsekvenser den har for grundlaget i EU-Tyrkiet-aftalen, nemlig at der skal sendes flygtninge tilbage til Tyrkiet fra Grækenland? Han ville i øvrigt gerne vide, om et dansk skib, der samler flygtninge op, skal aflevere dem til Tyrkiet eller Grækenland. Det skulle man have et klart svar på, så skibe i området ved, hvad de skal.

Formanden vurderede, at Rasmus Nordqvists spørgsmål vedrørende danske teltlejre og campingpladser lå fint inden for samrådsspørgsmål J. Hvis ministeren ikke havde tallene i hovedet, kunne hun måske fremsende dem på skrift.

Integrationsministeren svarede Nikolaj Villumsen, at hvis et dansk statsskib kommer flygtninge til undsætning, skal man vurdere, om de skal sættes i land i Tyrkiet eller i Grækenland. Den vurdering skal ske i overensstemmelse med danske og internationale forpligtelser, dvs. den europæiske menneskerettighedskonvention skal selvfølgelig overholdes. De græske myndigheder havde kort tid forinden besluttet, at der ikke skulle tilbagesendes til Tyrkiet i de konkrete sager med syrere. Hun kendte ikke begrundelsen for den græske afgørelse, men reglen er, at det er de græske myndigheder, der skal vurdere, om en tilbagesendelse kan ske under overholdelse af EU-retten og international ret. I sidste instans er det altså de græske myndigheder, der skal foretage en vurdering i hver enkelt sag.

Ministeren svarede Rasmus Nordqvist, at ja, det var lovligt, men der kunne være politisk uenighed i EU-Tyrkiet-aftalen. Det måtte være op til den enkelte, men hun mente, at EU var bedst tjent med den eksisterende aftale med Tyrkiet. Kom der ikke styr på tilstrømningen til Europa, ville EU komme under gevaldigt pres. Der var selvfølgelig krav, som både EU og Tyrkiet skulle leve op til.

Ministeren påpegede, at der ikke nødvendigvis var nogen, der skulle flyttes fra campingpladser til teltlejre, for der var gang i asylbehandlingen, så der var hele tiden nogen, der forlod asylcentre, om det så er campingpladser eller teltlejre. Dem, der ankommer til Danmark, skal bo i asylcentre, men da der ikke havde været plads i de eksisterende centre, havde man skullet finde anden indkvartering. Hun havde besluttet, at familierne skulle bo under fast tag, mens de enlige mænd kunne bo i telte. Debatten over vinteren gik på, hvorfor man ikke flyttede nogle mænd over i de ledige huse. Svaret var dengang som nu, at man ikke kan vide, hvilken sammensætning asylansøgerne har. I 2015 kom der mange

enlige, og så blev kapaciteten hurtigt opbrugt, så familier boede på vandrerhjem og lignende. Nu havde billedet ændret sig, så der kom mange familier og færre enlige. Man var nødt til at have ledig kapacitet hele vejen rundt og have to tomme modtagelejre til at stå, hvis man skulle opleve noget som i september 2015, hvor man var nødt til at nødindkvartere flygtninge i sportshaller, på nedlagte skoler og lign. Man skal jo kunne huse de mennesker, der kommer til Danmark. Dem, der bor på campingpladser, kan godt være blevet flyttet til andre lokaliteter, fordi aftalen med campingpladserne var, at de ved sæsonstart skulle have deres kapacitet tilbage.

Ministeren havde ikke hørt, at der i lejren i Thisted skulle være ekstraordinært mange konflikter, men det kunne have noget at gøre med, hvem der bor der. Er det familier, kan der være færre konflikter, end hvis det er en enlige mænd. I Morialejren var reglerne, at flygtningene skulle blive i lejren de første 25 dage. Nogle fik et armbånd, der gav mulighed for at gå ind og ud, ligesom sårbare grupper havde lov til at gå ud. Morten Østergaards udtalelse var altså ikke korrekt, men det kunne på den anden side være, at tingene var blevet lavet om siden ministerens eget besøg. Hvad angik sikkerheden for de danske medarbejdere, havde man bl.a. som en absolut nødvendighed skullet etablere en nødudgang til, hvis der opstår optøjer. Danmark gjorde allerede noget specielt, i og med at de danske medarbejdere var med til at sætte gang i det asylbehandlingsflow, der gør, at lejren forhåbentlig bliver mindre fyldt. Der var kommet ganske få til lejren igennem de seneste uger, så det ville hurtigt kunne ses, når der snart for alvor kom gang i asylbehandlingen.

Til Lars Aslan Rasmussen sagde ministeren, at hun muligvis ikke var bekendt med al den fremsatte kritik, men hun kendte godt kritikken fra f.eks. Amnesty International. Rapporten fra marts måned havde vist været den mest omtalte, og der var nu gang i mange ting i Tyrkiet. Dermed ikke sagt, at der ikke var kritikpunkter, men det var også vigtigt at holde sig for øje, at rapporten blev skrevet før aftalens ikrafttrædelse. Fra dansk side faciliterer man de græske myndigheder, der skal træffe de endelige beslutninger.

Over for Kenneth Kristensen Berth understregede ministeren, at hun ikke bare lige kunne beslutte, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland. Gjorde hun det, ville der være basis for mange velbegrundede og kritiske samråd. Der skulle være fast grund under fødderne til at sige, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland. Om visumfriheden sagde ministeren, at Tyrkiet skulle opfylde 72 punkter, der manglede endnu 7, hvoraf de 5 var meget vigtige, men det bevægede sig i den rigtige retning. Hun vidste, at Kenneth Kristensen Berth var glad for, at der var blevet gennemført en nødbremse. Ser man et meget højt indrejsetal til EU, kan man trække i den og suspendere visumfriheden for Tyrkiet.

Formanden havde ikke hørt ministeren svare på det centrale spørgsmål om, hvorvidt det er i orden at tilbagesende flygtninge til Tyrkiet. Hun havde hørt det samme spørgsmål stillet i et program på Radio 24syv samme morgen, hvor man heller ikke kunne forstå, om ministeren var i sync ved sit eget ministerium.

Morten Østergaard tvivlede på regeringens tilgang: Man vil gerne bidrage til sagsbehandling, men når det handler om det humanitære aspekt, vil man ikke bidrage til at løse det,

selv om man kan. Det ville man hellere overlade til hjælpeorganisationer. Det var pinligt. Til Kenneth Kristensen Berth måtte han sige, at det handler om mennesker, der er i en situation, hvor de ikke kan få lov til at tage sig af deres børn, fordi de ikke har adgang til almindelige fornødenheder. Det var da fint, hvis de nu kunne det efter 25 dage, men hvad så med de første 25 dage efter en anstrengende rejse? Ministeren sagde, at sagerne ville blive behandlet, og så ville lejrene blive tømt. Kunne man regne med det? Selv i de sager, der bliver behandlet, bliver tilbagesendelsen til Tyrkiet underkendt ved en domstol. Det var ikke sagsbehandlingen, men selve hjemsendelsen, der afgør, om de humanitære forhold ændrer sig. Der var p.t. ikke noget, der tydede på, at det ville være nært forestående. Han opfordrede derfor til at genoverveje, om man kan gøre mere – om ikke af humanitære årsager, så fordi det stod specifikt i den operationelle del af aftale, at ved siden af oprettelsen af hotspot og asylprocedure skal EU-landene sikre, at modtagekapaciteten øges, fordi flygtningene skal opholde sig længere tid i lejrene. At det ikke var sket, havde ministeren også konstateret. Hvilke konsekvenser ville det få? Og ville ministeren tage det op med sine kolleger på mødet i Bruxelles?

Der var i øvrigt lederen af lejren i Thy, der i P1 Orientering havde oplyst, at der i den lejr var flere konflikter og mere brug for politi end i de kommunale centre.

Morten Østergaard var enig med andre medlemmer af udvalget i, at det er helt afgørende, om man kan betegne Tyrkiet som et sikkert tredjeland. Aftalen dikterede også, at man skulle interesse sig for forholdene på den tyrkiske side, men ingen vidste, hvad der var sket med de første, der var sendt tilbage til Tyrkiet. UNHCR havde ikke kunnet få adgang til dem. Vidste ministeren, hvad der var sket med de 18 syrere, der var sendt tilbage? Man kunne jo ikke bare krydse fingrene og håbe på det bedste. Man havde en forpligtelse til at sikre, at hver enkelts rettigheder bliver respekteret i henhold til internationale aftaler, før man sender dem hjem. Og når man sender dem hjem, må man holde øje med, at det rent faktisk sker. Gjorde nogen det?

Nikolaj Villumsen henviste til, at man i Tyrkiet havde ophævet immuniteten på en lang række parlamentarikere i opposition, så det blev muligt at sætte dem i fængsel. Der skete altså mange ting i landet. Ministeren havde sagt, at hun ikke var bekendt med begrundelsen for den græske afgørelse. Som han opfattede det, var den ret klar: Tyrkiet lever ikke op til princippet om nonrefoulement, dvs. at asylansøgere, der sendes tilbage til Tyrkiet, risikerer at blive sendt videre til et andet land med risiko for forfølgelse. Kunne ministeren bekræfte den opfattelse eller afklare, hvad der præcis stod? Det var underligt, at hun ikke skulle være bekendt med begrundelsen.

Ministeren havde kaldt det statskibe. Alle var bekendt med, at en dansk fregat sejlede rundt i området, og det var klart, at det var et officielt skib fra Forsvaret, som man havde sendt ned for at samle flygtninge op. Det var afgørende, om besætningen skulle overlevere flygtninge til de græske eller til de tyrkiske myndigheder. Det var den danske regerings ansvar at finde ud af, hvad der skal ske i de tilfælde. Der var også fragtskibe, der sejler under dansk flag, og hvad var retningslinjerne for dem? Må de aflevere dem til de tyrkiske myndigheder, når det ikke er et sikkert tredjeland? Og må de aflevere dem til de græske

myndigheder, hvis flygtningene risikerer at blive sendt til Tyrkiet, som ministeren jo ikke betragtede som et sikkert tredjeland? Kunne hun give et klart svar på det aktuelle problem?

Rasmus Nordqvist takkede for ministerens uddybning af, hvem der skulle flyttes, for han havde forstået ministerens første kommentar, som om det var familier, der skulle flyttes i teltlejr. Selvfølgelig var der politisk uenighed, for ministeren syntes sammen med et flertal i Folketinget, at aftalen med Tyrkiet var god. Det var han uenig i. Humanitært set var den ikke god, og den gav også alvorlige lovmæssige problemer. Han havde forstået på ministeren, at de græske myndigheder var i gang med at tage stilling til, om de kan sende mennesker tilbage til Tyrkiet som et sikkert tredjeland. Eftersom Danmark var involveret i aftalen, måtte man vel også have en forpligtelse til at leve op til international lov. Når man sender personale og penge ned, må der vel også være krav til, at man fra dansk side tager stilling til, om det er lovligt at sende flygtninge tilbage til lande, hvor de ikke bliver behandlet ordentligt.

Lars Aslan Rasmussen præciserede som opfølgning på Morten Østergaards spørgsmål, at 390 personer var sendt tilbage, 372 af disse var ikke syrere. Kendte man deres skæbne? Han forventede ikke, at ministeren kendte alle de tyrkiske ngo-organisationer, men hun var bekendt med overgreb på menneskerettigheder i Tyrkiet, så selv om den danske regering primært faciliterer forholdene i Grækenland, havde den vel også en interesse i, hvordan det gik i Tyrkiet. Ville man holde tyrkere fast på at overholde basale menneskerettigheder – også for flygtninge?

Kenneth Kristensen Berth uddybede, at der var forskellige opfattelser af, hvad et sikkert område er. Finland havde f.eks. en ret anderledes opfattelse af, hvad et sikkert område er. Han citerede fra en pressemeddelelse fra den 17. maj 2016, hvori de finske migrationsmyndigheder fastslår, at de anser det for sikkert at vende tilbage til Afghanistan, Irak og Somalia. Derfor undrede det ham, at man i Danmark fedtede rundt i, om Tyrkiet er sikkert. Han anerkendte, at der var en forskel mellem de tre lande og Tyrkiet, men når de finske myndigheder kunne beslutte, at de tre lande var sikre at vende tilbage til, og i princippet kunne afvise alle asylansøgere fra de lande, der ikke var personligt forfulgt, hvorfor kunne Danmark så ikke anse Tyrkiet for et sikkert land?

Integrationsministeren sagde til Morten Østergaard, at det var bedst med koordinering på EU-niveau. Hvis landene selv sender telte af sted, vil man miste overblikket dernede. Danmark bidrager med det, Danmark er forpligtet til, og sagsbehandlerne bidrager med mere, end man kan forvente.

Om hvorvidt man får tømt lejrene i Grækenland, sagde ministeren, at flygtninge, der skal have deres sag afgjort i appelretten, bliver sendt til det græske fastland og forlader dermed lejrene på øerne. Andre vil blive sendt tilbage til Tyrkiet. Der skulle gang i omfordelingen på det tidspunkt, og der havde hun tidligere i samrådet sagt, at regeringen ikke havde taget stilling til, om det var der, man ville gøre brug af sin UNHCR-kvote. Hun kendte i øvrigt ikke til lederen af Thistedlejrens sammenligningsgrundlag. Så Morten Østergaard kunne ikke gøre det ræsonnement uden flere tal i ligningen.

Ministeren slog fast, at der ikke var sendt asylansøgere tilbage til Tyrkiet. De 18 personer, som Morten Østergaard refererede til, havde netop ikke søgt asyl og var sendt tilbage til Tyrkiet, hvor de kunne søge om midlertidig beskyttelse. Til Nikolaj Villumsen sagde ministeren, at hun ikke havde set den græske begrundelse, og at hun vidste, at de heller ikke havde set den i EASO's hovedkvarter 2 dage tidligere. Havde Nikolaj Villumsen set den, ville han være den første i landet. Ministeren kunne oplyste, at fregatten først ville blive sat ind i efteråret 2016. Hun henviste i øvrigt til Erhvervs- og Vækstministeriets fyldestgørende svar på spørgsmål 78 om, hvad skibe under dansk flag skal gøre – det lå indenfor det pågældende ministeriums ressort. Hvordan et dansk fragtskib forholder sig, er underlagt almindelige søretslige regler.

Over for Rasmus Nordqvist understregede ministeren, at det klart fremgår af erklæringen, at de græske myndigheder også skal leve op til internationale regler og til EU-retten. Danmark faciliterer de græske myndigheder. Over for Lars Aslan Rasmussen uddybede hun, at man ikke kan vide, præcis hvad der sker med de mennesker, der sendes tilbage. Man følger normalt ikke folk, der bliver afvist – heller ikke dem, der forlader Danmark.

Integrationsministeren sagde, at der ikke var forskel på, hvad finnerne og danskerne gør. Danmark kan også tilbagesende til Irak, Afghanistan og Somalia. På EU-plan var Finland enig med Danmark i, at Tyrkiet ikke er et sikkert land. At det går trægt med at få landene til at tage imod egne borgere, er noget andet, men Danmark kunne altså også skrive en tilsvarende pressemeddelelse.

Formanden opfordrede til gå over til runder med ét spørgsmål og ét svar.

Morten Østergaard hørte ikke ministeren sige ham imod, når det handlede om, at modtageligheden på Lesbos ikke var øget siden aftalens indgåelse. Og intet tydede på, at hun ønskede at bidrage til den bilateralt. Vil hun tage koordineringen af den praktiske del af aftalen op med sine ministerkolleger på det næste møde?

Morten Østergaard bemærkede, at det selvfølgelig var vigtigt, om Tyrkiet er et sikkert tredjeland, for det er hele fundamentet for, at modellen i aftalen kan anses for at være i overensstemmelse med EU-retten og de internationale konventioner. Derfor var det selvfølgelig interessant, at Grækenland er det første land, der anerkender Tyrkiet som et sikkert tredjeland – og også at de første sager tilsyneladende ikke var faldet ud på den rigtige side af den nye vurdering fra den græske regering. Hvilken betydning havde det for aftalen, hvis de græske domstole kom frem til den samme vurdering som de andre EU-lande?

Han spurgte, om det var regeringens opfattelse, at hvis Danmark skal bidrage til at løfte en central del af aftalen, nemlig at man ad frivillighedens vej genplacerer flygtninge direkte fra centrene, skal det ske inden for UNHCR-kvoten? Når man ser på nærområderne og der, hvor man hjælper via genplaceringsmodellen, er det svært at forestille sig, Tyrkiet mener, at det vil løfte noget afgørende, hvis landene bare tager en slags flygtninge. Det vil ikke løse det problem, der giver anledning til de store migrationsstrømme, for det kræver, at der

bliver genplaceret flere end i dag. Var det ikke meningen, at hvis man helt frivilligt besluttede sig for at bidrage, skulle det være oven i den indsats, man gjorde i forvejen?

Integrationsministeren ville mene, at modtagekapaciteten var øget – om det var nok, kunne diskuteres. Centeret for sårbare flygtninge, som hun havde besøgt, var vist ikke etableret samtidig med Morialejren. Hun tilføjede, at den græske minister havde sendt et brev om, at man ville etablere åbne lejre på de græske øer. Det var et klart signal om at øge modtagekapaciteten. Da hun havde besøgt Morialejren, var der omkring 4.000 personer, og man måtte antage, at der var fyldt mere op i den senere tid. Så der var brug for mere kapacitet. Når der kom gang i asylbehandlingen, ville nogle blive bragt til fastlandet og andre til Tyrkiet, så det var med til at tømme ud i lejrene – især når tilstrømningen var meget lille som nu. Om de græske myndigheders behandling af sagerne kunne hun sige, at det var en del af aftalen, men den indeholdt meget andet som f.eks. bekæmpelse af menneskesmugling, der er helt central i lukningen af Balkanruten. Der var mange elementer i aftalen, så det var ikke én ting, der gjorde, at hele aftalen faldt fra hinanden.

Om genbosætning sagde hun, at regeringen endnu ikke havde taget stilling til, om man ville bruge sin del af UNHCR-kvoten på de pågældende flygtninge. Man kunne have en politisk holdning til, om man skulle tage flere eller færre, og det var ikke nogen hemmelighed, at hun ønskede at begrænse tilstrømningen til Danmark. Det gjaldt også flygtninge, som Danmark selv tager. At man er i en særlig situation, er noget andet. Det måtte man forholde sig praktisk og politisk til.

Nikolaj Villumsen havde hørt den græske afgørelse omtalt, men havde ikke læst den specifikke dom. Derfor måtte både ministeren og han tilbage og læse på den, for det er afgørende, om Grækenland vurderer, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland, når ingen andre gør. Han havde læst svaret fra Erhvervs- og Vækstministeren, der blot sagde, at sagerne skal vurderes enkeltvis. Det betød, at danske fragtskibe skal lave den tydeligvis ret komplicerede sagsbehandling, når de sidder med flygtninge, de har bjerget i Det Ægæiske Hav. Er det fair, at kaptajner skal tage stilling til, om man kan aflevere flygtninge til Grækenland og Tyrkiet?

Integrationsministeren bad Nikolaj Villumsen om at sende dommen fra de græske myndigheder, hvis han havde den. Han måtte også meget gerne scanne den og sende den videre til EASO's hovedkvarter. På spørgsmålet om, hvorvidt det er fair, at danske fragtskibe skal vurdere fra sag til sag, kunne hun svare, at det nu engang var tilfældet, at det skulle ske ud fra de søretslige regler. Og nej, det var ikke op til den enkelte kaptajn, for der var hjælp at hente hos Frontex i Operation Poseidon.

Nikolaj Villumsen havde ikke sagt, at han var i besiddelse af dommen, og han opfordrede ministeren til bede de græske myndigheder om at få den og derefter oversende den til udvalget. Hvilket svar fik man så fra Frontex? Det måtte ministeren være bekendt med, eftersom Danmark bidrager til Frontex. Betragter Frontex Tyrkiet som et sikkert tredjeland? Og betragter Frontex Grækenland som et land, man kan levere flygtninge til i den nuværende situation?

Integrationsministeren henviste til, at Nikolaj Villumsen havde sagt, at de begge skulle læse på dommen, men hun havde den altså ikke. Hun gentog, at hun ville være taknemmelig, hvis Enhedslisten kunne sende den. Hvad Frontex ville svare, kom an på den givne situation. Hvis flygtninge og migranter bliver samlet op i græsk farvand, er der ingen tvivl om, at de skal ilandsættes i Grækenland. Frontex betragter heller ikke Tyrkiet som et sikkert tredjeland. Nærmere kunne hun ikke komme det, for hun kunne ikke vurdere hypotetiske situationer.

Nikolaj Villumsen ville følge op på afgørelsen. Han forstod det således, at Amnesty International var bekendt med den græske komité's afgørelse, så den måtte være til at få fat på. Han gentog, at den efter sigende handlede om, at Tyrkiet ikke lever op til princippet om non-refoulement.

Integrationsministeren kunne ikke kommentere en dom, hun ikke havde. Hun kunne ikke sige, om Amnesty International lå inde med den. Alle var interesserede i at få den, så det handlede ikke om modvilje.

Lars Aslan Rasmussen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt regeringen forsat vil være opmærksom på at tale med den tyrkiske regering og tyrkiske embedsmænd om de problemer med overgreb, som Amnesty International havde påpeget.

Integrationsministeren svarede, at det selvfølgelig var noget, som regeringen var optaget af. Diskussionen foregik i høj grad på EU-plan, men mødte hun tyrkiske ministre, ville hun nok også nævne det over for dem. Udenrigsministeren gjorde formentlig det samme. Det er vigtig del af hele EU-Tyrkiet-aftalen, hvordan forholdene i Tyrkiet er.

Rasmus Nordqvist bad ministeren love, at ministeriet ville kontakte de græske myndigheder for at få dommen. Hvis ministeriet ikke havde kapacitet til det, skulle han nok tage kontakt til sine politiske kolleger i Grækenland.

Integrationsministeren sagde, at det kunne være svært at forstå, at det skulle være så svært, men den græske minister havde heller ikke set dommen, da hun talte med ham ugen inden. Hun lovede, at den ville blive oversendt til udvalget, så snart ministeriet modtog den. Der var intet hemmeligt i dem, og ministeriet var i kontakt med de græske myndigheder på flere planer.

Formanden spurgte, om ministeren satte spørgsmålstejn ved, om dommen findes.

Integrationsministeren bekræftede dommens eksistens, hun havde bare ikke fået fat i den.

Morten Østergaard påpegede, at det i hvert fald var lykkedes vicedirektør i Amnesty International Gauri van Gulik at læse dommen. Så det var måske et sted at starte sin eftersøgning. Ingen kunne være i tvivl om, at det ikke kørte i olie med at få anerkendt Tyrkiet af

åbenlyse grunde, som var velkendte for den danske regering. Ville hele aftalen falde til jorden, hvis Tyrkiet af Grækenland ikke kan anerkendes som sikkert tredjeland og man der dermed ikke kan tilbagesendes dertil?

Integrationsministeren gættede på, at Amnesty Internationals besiddelse af dommen hang sammen med, at organisationen sidder i appelkomiteen. Hele aftalen ville ikke falde på gulvet, for der var andre elementer i den såsom bekæmpelse af menneskesmugling, aflukning af Balkanruten etc.

Morten Østergaard havde spurgt, fordi det af Kommissionens meddelelse om de praktiske aspekter fremgik, at det er en forudsætning for lovligheden af hjemsendelserne, at man har sikret sig imod refolement og sikret, at de internationale og europæiske forpligtelser på området overholdes for dem, man sender tilbage. Det betød så, at de flygtninge, der kommer til Europa, bliver her.

Integrationsministeren bekræftede det - medmindre det var mennesker, der havde fået afslag.

Morten Østergaard tilføjede, at hvis de havde fået afslag på asyl, skulle de vel sendes hjem til der, hvor de kommer fra.

Integrationsministeren svarede bekræftende. Ja, det skulle de, med mindre de kom fra Tyrkiet, så skulle de jo tilbage dertil.

Formanden spurgte, om en syrisk asylansøger, der kommer til Danmark via Tyrkiet, og som får afslag på sin asylansøgning, skal sendes til Tyrkiet eller til Syrien.

Integrationsministeren sagde, at der ikke var et enkelt svar på det spørgsmål. I praksis var det sådan, at kommer man fra Syrien, er der p.t. en høj anerkendelsesprocent taget situationen i landet i betragtning. Men det var ikke en ligning, man lige ville kunne stille op.

Formanden uddybede, at hendes spørgsmål var foranlediget af ministerens udtalelse: Ville man kunne sende en flygtning til Tyrkiet, hvis man har givet afslag på asylansøgningen? Eller kan man behandle asylsagen og sende vedkommende til Tyrkiet uden behandling?

Integrationsministeren påpegede, at Danmark p.t. ikke kan afvise til Tyrkiet som sikkert tredjeland. Sådan var det i en række lande.

Morten Østergaard tilføjede, at det kan Grækenland så heller ikke, hvis Grækenland ikke anerkender Tyrkiet som et sikkert tredjeland.

Integrationsministeren sagde, at der var sag til sag-behandling, men Tyrkiet var p.t. ikke et sikkert tredjeland.

Rasmus Nordqvist undrede sig over, at det med det sikre tredjeland skulle have noget med den enkelte asylafgørelse at gøre. Der er vel en generel indstilling om, at man ikke kan hjemsende til Tyrkiet?

Integrationsministeren gentog, at der er individuelle behandlinger, som man er forpligtet til, om det er i Danmark eller i Grækenland. Derfor ville man ikke kunne svare firkantet på det. Men som det var nu, var Tyrkiet ikke et sikkert tredjeland, og Danmark kunne ikke sende tilbage dertil.

Rasmus Nordqvist var med på, at man skulle behandle hver sag individuelt, men det var vel ikke individuelt, om Tyrkiet er et sikkert tredjeland. Det var vel en beslutning, man havde taget i ministeriet med rådgivning fra de forskellige instanser.

Integrationsministeren sagde, at selve aftalen vedrører Grækenland, ikke Danmark. Fra dansk side faciliterer man Grækenland, men det er ikke en aftale, der er indgået mellem Danmark og Tyrkiet. Den vedrører Grækenland, og den er indgået på EU-niveau. Så forskellen var, at Danmark faciliterede med de 11 mand, der var til stede dernede plus andre i Frontex-regi. På den måde indgik Danmark i aftalen.

Formanden vendte tilbage til udsendelsen på Radio 24syv, der havde bragt nogle citater fra ministeren, som formanden havde været overrasket over. Ministeren skulle et par dage tidligere grangiveligt have sagt, at man godt kunne sende flygtninge tilbage til Tyrkiet. Var det et fejlцитat, for nu sagde ministeren det modsatte?

Integrationsministeren var ikke bekendt med Radio 24syvs udsendelse. Det ville hun gerne forholde sig til skriftligt.

Formanden sagde, at ministeren vel selv vidste, hvad hun havde sagt. Var ministerens udmelding, som hun havde sagt i et interview, at man, så vidt hun vidste, godt kunne tilbagesende til Tyrkiet?

Integrationsministeren ville ikke kommentere noget, der var taget ud af en kontekst. Var der tale om en tyrkisk asylansøger, ville man godt kunne sende vedkommende tilbage, hvis vedkommende fik afslag på asylansøgningen. Men hvis formanden ville sende sit spørgsmål, ville hun svare på det skriftligt.

Morten Østergaard sagde, at p.t. var vilkårene de samme, indtil der opstår en situation, hvor det også i retspraksis er anerkendt fra Grækenlands side, at Tyrkiet er et sikkert tredjeland. Alle er underlagt de samme europæiske forpligtelser og internationale forpligtelser. Derfor måtte vilkårene også være de samme, og han måtte derfor bede om enten nu eller skriftligt at få at vide, i hvilket omfang man kan sende flygtninge tilbage til et land, man ikke betragter som et sikkert tredjeland. I hvilke situationer kan man det? Hans opfattelse var, at man ikke kan tilbagesende til ikkesikre tredjelande. Han bemærkede, at det jo selvfølgelig kun drejede sig om mennesker, der ikke hører hjemme i det land, man sender dem tilbage til. Er man fra Tyrkiet, er Tyrkiet ikke er tredjeland, men ens hjemland.

Integrationsministeren foreslog, at spørgsmålet blev stillet skriftligt. Så måtte man prøve at tage de forskellige situationer op skriftligt.

Morten Østergaard bad også ministeren lave en opgørelse over, hvor mange gange tilbagesendelse har været brugt i den tid, hvor Danmark har betragtet Tyrkiet som et ikke-sikkert tredjeland. Hvor stor havde trafikken været?

Rasmus Nordqvist mente, at man ikke bare kan pege på Grækenland og de græske myndigheder. Danmark er med i aftalen og betaler en masse penge til den, så Danmark må da også have et ansvar – også juridisk.

Integrationsministeren gentog, at danske sagsbehandlere var med til at facilitere asylprocessen, men at grækerne træffer de endelige beslutninger. Der stod i aftalen, at internationale konventioner og EU-retten skal overholdes.

Rasmus Nordqvist spurgte, om man i den sammenhæng går ud fra græske eller danske procedurer? Skulle alle de dygtige embedsmænd sætte sig ind i den græske asyllovgivning og facilitere hundrede procent ud fra den?

Integrationsministeren sagde at de danske sagsbehandlere behandler sager ud fra EU-retten, og at Danmark altså faciliterer grækerne ud fra EU-retten. Det er de græske myndigheder, der træffer den formelle afgørelse.

Nikolaj Villumsen var bekymret over ministerens udsagn om, at asylansøgere fra Tyrkiet kan sendes tilbage til Tyrkiet. Var det korrekt? Hvis det lykkes f.eks. de journalister, der stod anklaget for at afsløre våbenleverancer fra den tyrkiske efterretningstjeneste til ekstreme islamister i Syrien, at slippe ud af kløerne på de tyrkiske myndigheder og søge asyl i Grækenland eller Danmark, kunne de så blive sendt tilbage?

Integrationsministeren sagde, at de kunne sendes tilbage, hvis de fik afslag på asyl.

Nikolaj Villumsen sagde, at diskussion om Tyrkiet som et sikkert tredjeland jo gik på, at man ikke skal sende folk, der søger asyl, tilbage til Tyrkiet. Ministeren sagde vel ikke, at man kunne ende i en situation, hvor asylansøgere kan blive sendt tilbage til Tyrkiet uden at få vurderet deres sag?

Integrationsministeren svarede, at man selvfølgelig var forpligtet til at behandle alle sager individuelt. Får man afslag på sin asylanmodning, kan man sendes tilbage, fordi myndighederne så vurderer, at der ikke er grundlag for at være i Danmark.

Morten Østergaard understregede De Radikales opbakning til de danske sagsbehandlere arbejde for flygtninges rettigheder. Det var hans klare opfattelse, da han selv besøgte Lesbos, at den manglende kapacitet på det tidspunkt gjorde, at end ikke standardprocedurer for betjeningen af flygtningene kunne overholdes. Det at have internationalt erfarne

sagsbehandlere medvirkede til at sikre rettigheder for flygtninge, og det var hans indtryk, at det allerede havde haft en effekt. Hans bekymring gik på, at hvis aftalen skulle bringes til at være en del af en fælleseuropæisk løsning, måtte alle aspekter af den overholdes: de humanitære, de juridiske og bestemt også de europæiske landes arbejde for at skabe legal genbosættelse som et alternativ til at kaste sig i menneskesmuglernes klør. Vil man ikke det, falder aftalen stille og roligt fra hinanden. Han var desværre ikke betrygget i, at alle aspekter blev overholdt.

Integrationsministeren ville også gerne understrege, at hun også kun oplevede stor opbakning til de danske medarbejdere på stedet. Hendes opfattelse var i tråd med Morten Østergaards, nemlig at de danske medarbejdere bidrager overordentligt positivt på alle mulige måder – på grund af deres ekspertise og personlighed. Det var også derfor, at mange af dem hurtigt havde fået ledende roller. De har kunne trække på personlige erfaringer, men også på det danske system, der har været noget mere oppe i gear end det græske.

Mødet sluttede kl. 13.19.